

URZĄD PATENTOWY

A 226, 5/16

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
OPIS PATENTOWY

Nr 6678.

Kl. 66 a 8.

Emil Hahnloser
(Zürich, Szwajcaria)
i Carl Klaiber
(Zürich, Szwajcaria).

Narzędzie do zdejmowania skóry.

Zgłoszono 11 kwietnia 1925 r.

Udzielono 29 grudnia 1926 r.

Prawie jest niemożliwe zapomocą dotychczas używanych noży zdjąć skórę z zabitego zwierzęcia bez uszkodzenia jej i tylko dobrze wprawni i staranni robotnicy mogą tego dokonać w sposób zadawalniający. Dla ułatwienia tej ciężkiej pracy zaopatrywano noże w urządzenia ochronne, niedozwalające, by ostrze zagłębiało się w skórę. W razie stosowania tych urządzeń do zwykłych noży, urządzenia ochronne działają niezadawalniająco i często zdarzają się skóry ponadcinane. Urządzenia do zdejmowania skóry z napędem mechanicznym, z wirującymi nożami uderzającymi i nożami tarczowymi, są złożone i drogie, posługiwanie się nimi męczy robotnika, a mimo to działanie ich nie jest zadawalniające.

Narzędzie w myśl niniejszego wynalazku jest bardzo proste; nawet niewprawny robotnik może zapomocą niego zdjąć skórę z zwierzęcia, nie uszkodzając jej, w krótszym czasie niż zapomocą noża zwyczajnego lub zapomocą innych środków. W nowym narzędziu nóż w kształcie tarczy połączony jest stale z rączką. Jako urządzenie ochronne zastosowana jest tarcza, obracalna dookoła osi noża. W czasie ruchu narzędzia wchodzi tarcza nieruchoma pomiędzy skórę a mięso zwierzęcia i wykonywa ruch toczący się, gdy tymczasem nóż, nie biorący udziału w ruchu, rozcina tkankę łączną.

Załączony rysunek przedstawia przykład wykonania wynalazku, a mianowicie: fig. 1 przedstawia widok z przodu,

fig. 2 przekrój narzędzia wzdłuż.

Narzędzie posiada osadzony na stałe okrągły nóż tarczowy 1, umocowany odjemowalnie na płytce 2, wewnątrz płaskiej, nazewnątrz lekko wypukłej. Płytkę 2 przymocowana jest do rączki 3. W płytce 2 umocowany jest sworzeń 4, na którym osadzony jest okrągły nóż 1. Posiada on trzy otwory 5, umieszczone kolisto w równych odstępach od siebie. Nóż tarczowy 1, znajdujący się na płytce 2, zahacza o jeden z otworów 5 i zabezpiecza się w ten sposób od obrotu na sworznii 4. Średnica noża tarczowego 1 jest nieco większa od średnicy płytki 2, tak że ostrze noża 1 występuje za brzeg płytki 2. Nad nożem tarczowym 1 umieszczona jest tarcza 7, zaopatrzona na krawędzi w zęby 8. Krawędź tarczy 7 z zębami 8 jest zaostrzona. Końce zębów 8 wystają poza ostrze noża tarczowego 1. Tarcza 7 posiada piastę 9, łatwo dającą się obracać i ułożoną w rowku naśrubka 10. Naśrubek 10 naśrubowany jest na sworzeń 4 i naciska na nóż tarczowy 1 tak, że nie dozwala mu się obracać, podczas gdy sama tarcza 7 może się obracać łatwo. Sposób działania narzędzia jest następujący:

Robotnik trzyma jedną ręką narzędzie za rączkę 3, drugą zaś odciąga odstającą skórę od ciała zwierzęcia, a równocześnie tnie, wciskając narzędzie w tkankę łączną pomiędzy skórą a ciałem zwierzęcia. Tarcza 7 musi wówczas wykonywać ruch toczący się. Osłonięty uzębioną krawędzią tarczy 7 nieobracalny nóż tarczowy 1, otrzymuje w ten sposób ruch ślizgowy, potrzebny do cięcia i przecina tkankę łączną między skórą o ciałem zwierzęcia. Wskutek ruchu toczącego się, zęby 8 nie rozcinając, wciskają się w tkankę łączną, a nie w skórę zwierzęcia, która posiada większą ścisłość i wytrzymałość niż tkanka łączna. Zęby przebijają tkankę łączną, nie mogą jednak przebić skóry. Przez lekki nacisk w kierunku promieniowym zęby z łatwością wcho-

dzą w miękką tkankę łączną i prowadzą nóż tarczowy tak, że w odstępach pomiędzy zębami przecina nóż tylko tkankę łączną. Ponieważ tarcza 7 zaopatrzona w zęby 8, toczy się, a więc wykonywuje ruch nieodpowiedni do cięcia, skóra nie doznaje więc uszkodzeń od główek zębów o ostrych krawędziach.

Jak wykazały doświadczenia, tarczowy nóż 1 bywa zwykle używany w miejscu leżącym najbliżej rączki więcej, aniżeli w innych miejscach, a więc tutaj najrychlejsze się stępi. Ażeby wyzyskać cały obwód noża równomiernie, obraca się potem nóż po każdym stępieniu o 120° , dopóki cała krawędź tnąca jednolicie się nie stępi.

Nóż 1 można łatwo wymieniać przez zwolnienie naśrubka 10, który w tym celu nacięty jest na obwodzie.

Ukształtowanie rączki może być dowolne, korzystnie jednak jest wybierać formę, zabezpieczającą dobre umieszczenie dużego palca ręki, miejsce dla którego 11, jest zazębione.

Możnaby również ukształtować nóż jako wycinek koła, zamiast tarczy pełnej, dalej po obu stronach noża mogą się znajdować uzębione tarcze 7; jednak opisana forma wykonania okazała się szczególnie korzystną.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Narzędzie do zdejmowania skóry z zabitych zwierząt, z przyrządem chroniącym od uszkodzenia skóry, znamienne tem, że nóż oddzielający skórę, w kształcie okrągłej tarczy jest nieruchomy, a przyrząd chroniący stanowi obracalna dokoła osi noża tarcza, która toczy się podczas ruchu tnącego noża.

2. Narzędzie według zastrz. 1, znamienne tem, że krawędź tnąca noża, oddzielającego skórę, posiada średnicę równą lub

cokolwiek większą niż średnica tarczy ochronnej.

3. Narzędzie według zastrz. 1 i 2, znamienne tem, że posiada urządzenie do ustawiania noża względem rączki.

4. Narzędzie według zastrz. 1—3, znamienne tem, że nóż narzędzia posiada otwory, a płytka połączona z rączką, przynajmniej jeden czop, który zachodzi w jeden z otworów noża i w ten sposób zabezpiecza go od obracania.

5. Narzędzie według zastrz. 1, znamienne tem, że tarcza ochronna (7) uzębiona

na jest na obwodzie, przyczem zęby tarczy wystają ponad krawędź tnącą noża (1).

6. Narzędzie według zastrz. 1—5, znamienne tem, że zęby (8) tarczy (7) są zastrzone, przyczem zęby te wciskają się w tkankę łączną, podczas toczenia się tarczy.

Emil Hahnloser.

Carl Klaiber.

Zastępca: Dr. techn. A. Bolland,
rzecznik patentowy.

